

РЕШЕНИЕ

№ 736

гр. София, 30.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 15-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Даниела Дончева

Членове: Рени Ковачка
Капка Павлова

при участието на секретаря Ива Андр. Иванова
като разгледа докладваното от Даниела Дончева Въззивно търговско дело № 20211001000825 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Еко Сън Пауър“ ООД, с която се обжалва изцяло решение № 263569 от 01.06.2021 г. по гр.д. № 16283/2018 г. на Софийския градски съд, гражданско отделение, I - 4 състав, с което са отхвърлени предявените от „Еко Сън Пауър“ ООД, срещу Република България, представлявана от Министъра на финансите, искове за присъждане на сумата 277 522,18 /двеста седемдесет и седем хиляди, петстотин двадесет и два лева и 18 ст./лв., представляваща незаконосъобразно удържана в приход на бюджета такса по чл. 35а – чл. 35б ЗЕВИ от 20 % за производство на електрическа енергия през периода 01.01.2014г. - 10.08.2014г., които разпоредби са обявени за противоконституционни с Решение № 13/31.07.2014г. на КС на РБ по конституционно дело № 182014г., влязло в сила на 10.08.2014г., претендирана като обезщетение за имуществени вреди – претърпени загуби, в резултат на действия и бездействия на Народното събрание, което първоначално приело противоконституционните разпоредби на чл. 35а – чл. 35б ЗЕВИ, а впоследствие не уредило с последващи правила негативните последици за частноправните субекти, настъпили в резултат на

прилагането на изначално противоконституционни разпоредби, с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД; в евентуалност за присъждане на сумата 277 522,18 /двеста седемдесет и седем хиляди, петстотин двадесет и два лева и 18 ст./лв., като дадена на отпаднало основание – впоследствие обявената за противоконституционна законова разпоредба, с която ответникът се обогатил за сметка на ищеца, с правно основание чл. 55 ЗЗД; в евентуалност за присъждане на сумата 277 522,18 /двеста седемдесет и седем хиляди, петстотин двадесет и два лева и 18 ст./лв., която ответникът се обогатил, а ищецът се обеднил, при пряка връзка между имущественото разместване на благата, с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД, както и за присъждане на сумата 64 695,53 /шестдесет и четири хиляди, шестстотин деветдесет и пет, 0.53/лв., представляваща обезщетение за забавено изпълнение начислено върху главницата от 277522.18 /двеста седемдесет и седем хиляди, петстотин двадесет и два, 0.18/лв. считано от 03.12.2015г. до 03.12.2018г., на основание чл. 86 ЗЗД, ведно със законната лихва върху главницата от 277522.18 /двеста седемдесет и седем хиляди, петстотин двадесет и два, 0.18/лв., за периода 03.12.2015 г. – 04.12.2015 г., на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Съдът е осъдил „Еко Сън Пауър“ ООД да заплати на Република България на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от 300 лева, представляваща сторени разноси за юрисконсултско възнаграждение.

В жалбата са инвокирани оплаквания за неправилност на решението като постановено в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Жалбоподателят счита, че следва да бъде ангажирана отговорността на Държавата на основание чл. 7 от КРБ, на плоскостта на гаранционно-обезпечителната отговорност по чл. 49 от ЗЗД. Изложено е, че отговорността на Държавата произтича от това, че на основание обявените за противоконституционни разпоредби на чл. 35а, ал. 1, 2 и 3, чл. 35 б, ал. 1, 2, 3 и 4, чл. 35, ал. 1, 2 и 3, и чл. 73, ал. 1, 2, 3 и 4 от ЗЕВИ, през периода от 01.01.2014 г. до 10.08.2014 г. от цената на електрическата енергия, произведена от „Еко Сън Пауър“ ООД, е удържана такса от 20 % в общ размер на 212 826,65 лв., която е внесена в държавния бюджет, чрез превеждането □, на основание чл. 35б от ЗЕВИ от крайния снабдител „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД по сметка на Комисията за енергийно и водно регулиране, от която сумата е прехвърлена в държавния бюджет. Поддържа, че първоинстанционният съд е постановил решението си в

противоречие със съдебната практика на Върховния касационен съд, както и в противоречие с решение № 3 от 28.04.2020 г. по конст. дело № 5/2019 г. на Конституционния съд, с което е прието обратното действие на решенията на КС в конкретни хипотези. Моли съда, да отмени изцяло обжалваното решение и да постанови друго, с което да уважи исквите претенции като основателни. Претендира разноси пред двете инстанции.

Редовно уведомена, насрещната страна е депозирала отговор на въззивна жалба в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, с който оспорва същата като неоснователна по подробно изложени съображения и моли за оставянето ѝ без уважение.

Съдът, като прецени доводите и възраженията на страните, във връзка с доказателствата по делото, съобразно чл. 235 от ГПК, във връзка с чл. 273 от ГПК, приема следното :

Въззивната жалба е подадена в процесуално-преклузивния срок по чл. 259, ал. 1 от ГПК, срещу валиден и допустим съдебен акт и от надлежно легитимирана страна с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима, а по същество е частично основателна.

Безспорно е между страните по делото, а това се установява и от събраните писмени доказателства, че в полза на „Еко Сън Пауър“ ООД, имащ качеството на производител на електрическа енергия от възобновяем източник – слънце, са издадени разрешения за ползване на две фотоволтаични електрически централи, а именно – Фотоволтаична електроцентрала с местонахождение: УПИ № VII – 58, 59, 60 по плана на с. ***, Община Стралджа, обл. Ямбол и Фотоволтаична електроцентрала с местонахождение: ПИ № 020008 и 020096, местност „Голения Дюзлюк“ в землището на с. ***, Община Сливен. Представени са договор № 182/30.06.2011 г. и договор № 195/12.07.2011 г. за присъединяване на двете фотоволтаични електроцентрали на въззивника към електроразпределителната мрежа на „ЕВН България Електроснабдяване“ АД. С цитираните договори „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД в качеството си на краен снабдител с електрическа енергия се е задължило да изкупува произведената от „Еко Сън Пауър“ ООД електрическа енергия по цени и условия, определени в договора със срок на действие двадесет години от датата на въвеждане в експлоатация на първи етап от Енергийния обект. Дружеството – продавач се е задължило да доставя

електрическа енергия, в съответствие с изискванията на действащото законодателство, а купувачът я изкупува в сроковете и при условията, описани в договорите по определена от ДКЕВР преференциална цена. Като писмени доказателства по делото са представени шестнадесет броя фактури, издадени от „Еко Сън Пауър“ ООД за заплащане на цената на продадената електрическа енергия през периода от 01.01.2014 г. до м.08.2014 г., както и протоколи на електроразпределителното предприятие, установяващи действително произведеното и отдадено количество електрическа енергия от двете фотоволтаични електроцентрали, собственост на „Еко Сън Пауър“ ООД. Представени са от КЕВР и от „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД справки и извлечения за удържана такса в размер на 20 % по чл. 35а, ал. 2 ЗЕВИ в периода 01.01.2014 г. – м.08.2014 г.

От неоспореното от страните по делото заключение на съдебно-счетоводната експертиза е установено, че от цената на електрическата енергия, произведена през периода 01.01.2014 г. - 10.08.2014 г. от „Еко Сън Пауър“ ООД съгласно представените фактури и извлечения от банкови сметки на „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД е удържало такса от 20 % по чл. 35а, ал. 2 от ЗЕВИ на основание чл. 35б. ЗЕВИ, в размер на 212 826,65 лева. На 15.04.2014г., 15.07.2014 г. и 15.10.2014 г. „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД е извършило плащане към ДКЕВР, включващо удържаните такси от „Еко Сън Пауър“ ООД за всяко тримесечие в общ размер на 212 826,65 лева. Вещото лице е изчислило размера на обезщетението за забава в размера на законната лихва върху главницата за посочения в исковата молба период, а именно – от 03.12.2015 г. до 03.12.2018 г., като изчисленията са извършени за четири периода: 03.12.2015 – 31.12.2015 г.; 01.01.2016 г. – 30.06.2016 г.; 01.07.2016 г. – 31.12.2016 г. и 01.01.2017 г. – 03.12.2018 г. обезщетението забава в размер на законната лихва върху главницата от 212 826,65 лева е в размер на 64 807,96 лева.

При горните данни, настоящият въззивен състав намира следното
:

С § 6, т. 2 и т. 3 от заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2014 г. в глава четвърта на Закона за енергията от възобновяеми източници е създаден нов раздел V с членове 35а - 35в. В чл. 35а, ал. 1 е предвидено, че за производството на електрическа

енергия от вятърна и слънчева енергия се събира такса, определена в ал. 2, в размер на 20 % от преференциалната цена по чл. 31, ал. 1 без данъка върху добавената стойност, съобразно количеството на електрическата енергия, изкупена от обществения доставчик и от крайните снабдители по чл. 31, ал. 5. Според ал. 3 на чл. 31, задължени за заплащане на таксата лица са производителите на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия. Според чл. 35б, ал. 1 от ЗЕВИ, таксата по чл. 35а се удържа и внася от обществения доставчик, съответно от крайния снабдител, като лицата, задължени да я удържат и внасят, подават тримесечна справка по образец, утвърден от КЕВР за дължимата такса за съответния период (ал. 2) в срок до 15-то число на месеца, следващ тримесечието, за което се отнася (ал. 3), а дължимата такса *се внася в държавния бюджет* в срока на подаване на справката по ал. 3.

С решение № 13 от 31 юли 2014 г. по конституционно дело № 1 от 2014 г. (обн. ДВ. бр. 65 от 6.08.2014 г.) са обявени за **противоконституционни** точки 2 и 3 от § 6 от заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет за 2014 г. (ДВ, бр. 109 от 2013 г.), с които са създадени **чл. 35а, ал. 1, 2 и 3, чл. 35б, ал. 1, 2, 3 и 4, чл. 35, ал. 1, 2 и 3 и чл. 73, ал. 1, 2, 3 и 4 от ЗЕВИ**. Съобразно чл.151, ал.2, изр. второ от Конституцията, решението е влязло в сила на 10.08.2014 г. – три дни след обнародването му в Държавен вестник.

Съгласно чл. 7 от КРБ държавата отговаря за вредите, причинени от незаконни актове или действия на Народното събрание, като държавен орган и на народните представители като длъжностни лица. Приемането на противоконституционен закон е деликт, защото приемането му е противоправно деяние и приложението на противоконституционния закон неизбежно причинява вреди на правните субекти – както на самата държава, така и на гражданите и юридическите лица, които са в равна степен подчинени на закона до привеждането му в съответствие с Конституцията. Законът за Конституционния съд в своя чл. 22, ал. 4 е съгласуван с установеното в чл. 152, ал. 2 на Конституцията действие занапред на решенията на съда. Той установява не възможността Народното събрание да уреди възникналите правни последици от запазеното действие на обявения за противоконституционен закон, но го задължава да направи това, за да

възстанови по този начин нарушения конституционен ред. В случая е налице бездействие от страна на Народното събрание за уреждане правните последици от прилагането на противоконституционния закон. С приемането на противоконституционния закон Народното събрание нарушава конституционния ред, а с бездействието си, вместо да изпълни задължението си да го възстанови, Народното събрание продължава да поддържа нарушения конституционен ред.

По делото е установено, че през исковия период м.01 - м.08.2014 г. върху цената на произведената от „Еко Сън Пауър“ ООД и изкупена от „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД, електроразпределителното дружество е начислило дължимата такса по чл. 35а, ал. 2 от ЗЕВИ в размер на 212 826,65 лева и е превеждало дължимите суми по сметката на регулаторния орган - КЕВР, откъдето те са преведени по сметка на централния републикански бюджет, съгласно издадената инструкция на Министерството на финансите и Българската народна банка. С решение № 13 от 31 юли 2014 г. по конституционно дело № 1 от 2014 г. (обн. ДВ. бр. 65 от 6.08.2014 г.) са обявени за **противоконституционни** точки 2 и 3 от § 6 от заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет за 2014 г. (ДВ, бр. 109 от 2013 г.), с които са създадени **чл. 35а, ал. 1, 2 и 3, чл. 35б, ал. 1, 2, 3 и 4, чл. 35, ал. 1, 2 и 3 и чл. 73, ал. 1, 2, 3 и 4 от ЗЕВИ.**

За основателността на предявените искове е важно да се изследва какви са правните последици от постановеното решение № 13/31.07.2014 г. по конст. дело № 1/2014 г. на Конституционния съд, с което процесните законови разпоредби са обявени за противоконституционни. В мотивите на **Решение № 3/28.04.2020 г. по к.т. № 5/2019 г. на Конституционния съд** е разяснено, че по принцип решението на КС, обявяващо за противоконституционен закон, действа *занапред* (*ex nunc*), а правният ефект на решението е в неприлагане закона от деня на влизане в сила на РКС, от който момент насетне той преставя да действа и да регулира обществени отношения, предмет на неговата уредба /чл. 151, ал. 2, изр. 3 КРБ/. Абсолютното действие „занапред“ на решение за невалидност на закона, предмет на контрол за конституционност, обаче е несъвместимо с върховенството на Конституцията, което конституционното правосъдие гарантира, и конституционният законодател допуска имплицитно изключения

от правилото в чл. 151, ал. 2, изр. 3 от КРБ; за тези изключения решението на КС има обратно действие /*ex tunc*/, а именно – спрямо заварени правоотношения и правоотношения, предмет на висящи съдебни производства; при правоотношенията, които не са приключени по времето, когато влиза в сила обезсилващото решение на КС (заварени правоотношения), въздействието на противоконституционния закон спрямо тях се преустановява изцяло, а регулативната му способност се отнема спрямо всеки един от елементите на правоотношението, вкл. и спрямо неговия правопораждащ юридически факт, т.е. действието на РКС е обратно; от разпоредбата на чл. 150, ал. 2 КРБ се извлича и обратното действие на РКС спрямо правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, независимо дали правоотношенията са приключени или неприключени. Въззивният съд не споделя изводите на първата инстанция за това, че претенцията на ищеца за обезвреда покрива период, през който разпоредбата е била действителна, което обуславяло липсата на противоправно поведение от страна на народните представители.

Следва да се прецени дали към 10.08.2014 г. процесните правоотношения, въз основа на които са събрани процесните суми, са били приключени или неприключени /заварени/. От уредения в чл. 35б ЗЕВИ механизъм на начисляване и събиране на таксите по чл. 35а ЗЕВИ следва, че финансовото правоотношение между държавата и длъжника на таксите по чл. 35а ЗЕВИ се счита за приключило с настъпването на падежа на съответното плащане, от когато вземането става изискуемо и подлежи на изпълнение, като този падеж е 15-то число на месеца, следващо тримесечието, за което се отнася. До настъпването на падежа на вземането по чл. 35а ЗЕВИ същото нито е изпълняемо, нито е изискуемо, т.е. до този момент не е породено нито притезанието на държавата като кредитор да иска изпълнение, като съществена част от правото ѝ на вземане, нито е породено задължението на длъжника да изпълни. Това означава, че до настъпването на падежа не са настъпили всички правни последици /всички права и задължения/, които образуват това финансово правоотношение, тъй като субективното право на държавата все още не е преминало в състояние на притезание, т.е. такова, което да е годно за защита чрез принудително изпълнение. Ето защо за приключени следва да се приемат правоотношенията, по които падежът на процесната такса е настъпил преди 10.08.2014 г. Такива са правоотношенията

за първите две тримесечия на 2014 г., за които на 15.04.2014 г. и на 15.07.2014 г. са платени съответните суми от крайните снабдители на държавата. Именно за тези суми е предявен и настоящия иск, а не и за сумите, заплатени през третото тримесечие, с падеж 15.10.2014 г.

Настоящият съдебен състав счита, че приемането на противоконституционен закон има белезите на деликт, който ангажира гаранционно-обезпечителната отговорност на Държавата. При отговорността за непозволеното увреждане, като израз на общата забрана да не се вреди другиму (*neminem laedere*) правната връзка между увредения и делинквента и/или носителя на гаранционно-обезпечителната отговорност, а оттам и задължението за обезвреда, възниква с факта на осъществяване на противоправното действие или бездействие. В този смисъл и решение № 71 от 06.04.2019 г. по гр.д. № 3804/2019 г., Г. К., IV ГО на ВКС. В процесния случай отговорността на Държавата е възникнала през м.01.2014 г. с първото плащане на начислената такса по чл. 35а от ЗЕВИ върху цената на произведената от ищеца електрическа енергия, т.к. към датата на влизане в сила на решение № 13 от 31 юли 2014 г. на КС, с което са обявени за **противоконституционни чл. 35а, ал. 1, 2 и 3, чл. 35б, ал. 1, 2, 3 и 4, чл. 35, ал. 1, 2 и 3 и чл. 73, ал. 1, 2, 3 и 4 от ЗЕВИ**, правоотношението е било висящо и решението на КС е проявило своето обратно действие. Горното е вследствие от това, че противоконституционността на съответния закон не е резултат от самото решение на КС, а е била изначална – от самото му приемане.

С оглед изложеното следва да се приеме, че отговорността за вреди е на държавата – тя дължи обезщетение на увредените лица, защото неин орган е постановил противоконституционния акт и след това същият този орган противоконституционно бездейства като не урежда последиците от обявената за противоконституционна уредба. Видно от изложеното с удържането на исковата сума в размер на дължимата по приложимия закон такса имуществото на ищеца е намалено в причинна връзка с противоправно поведение на лица, за поведението на които държавата отговаря, като вината им се предполага. По делото не са събрани доказателства за полагане на дължимата грижа от тези лица. Предявеният иск с правно основание чл. 49 във вр. чл. 45 от ЗЗД вр. с чл. 7 КРБ следва да бъде уважен за сумата от

212 826,65 лева.

Разпоредбата на чл. 86, ал.1 от ЗЗД урежда последиците от неизпълнението на изискуемо парично задължение. Когато неоснователно се задържа парична сума, причинената имуществена вреда - загуби и пропуснати ползи, е в размера на законната лихва за времето на неоснователното задържане. Законната лихва се дължи винаги, когато паричното задължение съществува и е изискуемо, независимо от какво е породено - сделка, деликт, неоснователно обогатяване, водене на чужда работа без пълномощие и др. В настоящия случай предявеният иск за обезщетение следва да бъде уважен заедно със законната лихва от деня на увреждането 01.01.2014 г. /тъй като деецът е изначално известен/ до предявяването на иска (04.12.2015 г.), но в исковата молба лихвата за забава се претендира от 03.12.2015 г., с оглед факта, че вземането за лихви и други периодични плащания се погасява с изтичането на тригодишна давност (чл. 111, б. „в“ от ЗЗД) - в размер на 64 695,53 лева и законната лихва от предявяване на иска до окончателното изплащане. Според заключението на вещото лице обезщетението за забава в размер на законната лихва върху главницата от 212 826,65 лева за исковия период 03.12.2015 г. – 03.12.2018 г. е в размер на 64 807,96 лева, но тъй като ищецът претендира обезщетение за забава в размер на 64 695,53 лева, то и искът с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД следва да бъде уважен за тази сума.

При уважаването на главните искове, съдът не следва да се произнася по евентуално съединените.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноските, направени по водене на делото пред двете инстанции, а именно – 5 550,44 лева за заплатена държавна такса по въззивната жалба, 11 100,89 лева за заплатена държавна такса по исковата молба, както и 900 лева за внесен депозит за изготвяне на съдебно-счетоводна експертиза, или общо сумата от 17 551,33 лева.

Воден от горното съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 263569 от 01.06.2021 г. по гр. д. № 16283/2018 г.

на Софийския градски съд, Гражданско отделение, I - 4 състав в частта, с която са отхвърлени предявените от „Еко Сън Пауър“ ООД, срещу Република България, представлявана от Министъра на финансите, искове с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД за присъждане на сумата 277 522,18 /двеста седемдесет и седем хиляди, петстотин двадесет и два лева и 18 ст./лв., представляваща незаконосъобразно удържана в приход на бюджета такса по чл. 35а – чл. 35б ЗЕВИ от 20 % за производство на електрическа енергия през периода 01.01.2014г. - 10.08.2014г., които разпоредби са обявени за противоконституционни с Решение № 13/31.07.2014г. на КС на РБ по конституционно дело № 182014г., влязло в сила на 10.08.2014г., претендирана като обезщетение за имуществени вреди – претърпени загуби, в резултат на действия и бездействия на Народното събрание, което първоначално приело противоконституционните разпоредби на чл. 35а – чл. 35б ЗЕВИ, а впоследствие не уредило с последващи правила негативните последици за частноправните субекти, настъпили в резултат на прилагането на изначално противоконституционни разпоредби, както и иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от 64 695,53 лева – обезщетение за забава за периода 03.12.2015 г. – 04.12.2018 г., включително в частта за разноските **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА :**

ОСЪЖДА Държавата, представлявана от министъра на финансите, със съдебен адрес: гр. София, ул. „Г.С. Раковски“ № 102, да заплати на „Еко Сън Пауър“ ООД, с ЕИК 200052488, със седалище и адрес на управление: гр. Сливен, ул. „Братя Миладинови“ № 12, ет. 9, ап. 45 чрез управителя С. Д. С., сумата от 212 826,65 лева (двеста и дванадесет хиляди осемстотин двадесет и шест лева и 65 ст.), представляваща незаконосъобразно удържана в приход на бюджета такса по чл. 35а – чл. 35б ЗЕВИ от 20 % за производство на електрическа енергия през периода 01.01.2014г. - 10.08.2014г., които разпоредби са обявени за противоконституционни с Решение № 13/31.07.2014г. на КС на РБ по конституционно дело № 182014г., влязло в сила на 10.08.2014г., претендирана като обезщетение за имуществени вреди – претърпени загуби, в резултат на действия и бездействия на Народното събрание, което първоначално приело противоконституционните разпоредби на чл. 35а – чл. 35б ЗЕВИ, а впоследствие не уредило с последващи правила негативните последици за частноправните субекти, настъпили в резултат на прилагането на изначално противоконституционни разпоредби, на правно

основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска – 04.12.2018 г. до окончателното изплащане на сумата, както и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от 64 695,53 лева – обезщетение за забава за периода 03.12.2015 г. – 04.12.2018 г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 263569 от 01.06.2021 г. по гр. д. № 16283/2018 г. на Софийския градски съд, Гражданско отделение, I - 4 състав в останалата отхвърлителна част.

ОСЪЖДА Държавата, представлявана от министъра на финансите със съдебен адрес: гр. София, ул. „Г.С. Раковски“ № 102, да заплати на „Еко Сън Пауър“ ООД, с ЕИК 200052488, със седалище и адрес на управление: гр. Сливен, ул. „Братя Миладинови“ № 12, ет. 9, ап. 45 чрез управителя С. Д. С., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 17 551,33 лева, представляваща сторени разноси пред двете инстанции.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на препис от него, при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____